

Povestire scrisă de Dora Mariș, apreciată de Adrian Schiop la concursul trimestrial de povestiri, „pentru construcția unei lumi SF interesante, care pune în scenă o fabulă despre ce e arta.”

A așezat stiloul pe hârtia proaspătă, albă, strălucitoare. Simțea dorința de a scrie, gândurile i se învâlmășeau într-o vrie periculoasă și cereau să capete o formă. Îi era greu să și le condenseze să însemne ceva nu doar pentru ea, ci și pentru alții. Flashback-uri o scurtcircuitau, amintiri, sentimente contradictorii. Nu-și mai aducea aminte cum e să scrii, cum se formează literele într-un șir indian, creând sens. Hârtia și stiloul erau ceva ce nu se mai foloseau, de care își amintea că îi fuseseră prezentate de mătușa ei atunci când era mică, drept un artefact al secolului trecut. Ora de scris la școală viza doar scrisul digital, toți copiii avuseseră tablete în clasele primare și învățau după holograme. Profesorii erau roboți virtuali, foarte bine pregătiți, care știau să răspundă la orice întrebare și te puneau deseori în dificultate. Scrisul tradițional de mână se făcea în cadrul lecției de istorie și reprezenta un subcapitol opțional al acesteia. Ora de geografie și-o petreceau „vizitând” proiecții ale țărilor și orașelor despre care studiau. Însă ea și-a dorit să aprofundeze scrisul de mână, chiar dacă nimeni nu-l mai folosea și, cu ajutorul mătușii sale, care era foarte bătrână și avusese un scris foarte frumos, a căpătat această abilitate. □□ ***

Se gândește la Primul cuvânt. „Primul cuvânt e impactant, deci ar trebui să fie perfect”, își spune ea. Scrie ceva, apoi se răzgândește, taie și aruncă foaia. Ia a doua foaie, încearcă să scrie Primul cuvânt, din nou se poticnește, scrie, taie și aruncă foaia. Face asta de câteva ori, până își epuizează teancul de foi pe care le primise de la Supraveghetorul de Dezvoltare Creativă, care îi fusese repartizat din spital. Și dacă ar cere alte foi, ar fi acuzată de temperament impulsiv și slab control al reacțiilor în fața unui posibil eșec. Deci nu are altă alternativă în afara aceleia de a recupera foile de hârtie mototolite din deșeuri și a încerca să le refolosească. Și a decis. Va scrie tot ce-i generează mintea, fără a se gândi la propoziții, fraze, paragrafe, punctuație... Va scrie tot ceea ce-i dictează sentimentele ei care au luat-o razna, fără a interpune vreun filtru, iar la final va citi ca și cum opera nu i-ar aparține ei, ci unei alte persoane pe care nu o cunoaște dar care i se va revela prin cuvintele pe care le-a expulzat mintea. Astăzi va face cunoștință cu cea mai bună prietenă a ei.

De afară aude un zgomot difuz, de instrumentar căzut pe gresie, sunet care pătrundea totuși în urechile antrenate, chiar dacă încăperea era destul de bine antifonată. Întotdeauna avusese un

auz bun.

Prin încăperea care nu avea ușă – nimeni nu mai folosea acest termen acum, era tot o relicvă a secolului trecut de care îi era dor (văzuse uși la muzee), acum exista o membrană transparentă, care în dreptul „deschiderii” avea un material impermeabil pentru corpurile solide, prin care era permisă doar difuziunea osmotică.

Intră SIR – Supraveghetorul Integrării în Realitate și o roagă să meargă în sala de grup, pentru un anunț important. În sala de grup, Medicul Șef, alături de echipa sa, îi aștepta pe toți. „Voi face un anunț important. Este vorba despre un studiu clinic desfășurat de două mari companii, soft și farmaceutică, în colaborare. De astăzi veți renunța la medicația alopată curentă: Seroquel, Abilify, Xanax, Haloperidol, pe care v-am redus-o în ultimele luni treptat; fără să simțiți sau să știți, în ultima perioadă ați primit placebo. Le vom înlocui cu Realitate Virtuală Comprimată (RVC). (Și cum o să reducă RVC-ul manifestările schizofreniei și maniei bipolare, ale colegilor ei de spital? Se simțea norocoasă că nu avea decât depresie). Fiecare disident al realității (termenul de pacient era și el un artefact; acum 50 de ani, îi povestea bunică, au ieșit oameni în stradă pentru a nuanța drepturile pacienților, care se simțeau discriminați prin folosirea acestui termen) va avea propria capsulă de realitate virtuală personalizată, în care va fi introdus, cu supraveghere permanentă (Audio hârtii aruncate la gunoi și refolosite!). Sunt excluse reacțiile adverse. Dacă studiul va fi un succes, se va trece la producția în masă a acestor capsule.” Chiar și cetățenii sănătoși vor avea capsula virtuală personalizată, în așteptare. La final, Medicul Șef adăugă că amprenta cerebrală a fiecărui spitalizat va fi introdusă în capsula proprie, care va putea, pe baza acestei amprente să interacționeze cu disidentul.

□ Supraveghetorii Integrării în Realitate, care i-au însoțit, i-au silit să rupă rândurile. Acordurile cu spitalul au fost deja semnate de responsabilii legali din afară, așa că tot discursul lung, cu aparență de umanitate și solidaritate a fost doar un pretext pentru a-i anunța că dacă sunt pasivi și agreează experimentul aveau șansa de a evada.

Știa drumul spre camera ei, era atrasă, involuntar, de micul spațiu predestinat. Era deja de câteva luni aici, așa că avusese timp să memoreze cele câteva trasee pe care le executa zilnic. „Ca turma, se gândea ea. Ți se spune unde să mergi, ce să faci, ce să gândești. Nu e nici o diferență între aici și afară. Afară nimeni nu te obligă să te îndopi cu medicamente, dacă nu te conformezi.” În cameră (ea o numea „colivia de aur”), în mijloc, se afla un cub. Semăna cu cel rubic, cu care se jucase atunci când era mică, dar pe care nu reușise niciodată să-l rezolve. Regreta asta. Era unul din multele lucruri pe care le regreta. Pe cub se afla un simbol. Cel al Păsării Huma, un tip de phoenix oriental, iranian mai exact, o pasăre paradisiacă, trăind în cer, fără picioare, care de fiecare dată se reinventa. O văzuse demult și pe liniile aeriene iraniene. „Întotdeauna mi-am dorit un tatuaj cu Pasărea Huma. Oricum, ciudată alegere pentru un dispozitiv medical.” Apasă pe buton, primește o indicație de la regizorul din culise, care era de fapt unul din medicii care o însoțeau, alături de farmacistă speriată, cu ochelarii zbatându-i-se spastic. Ea îi numea regizori pe toți cei care făceau parte din personalul medical. Pentru că un regizor dă indicații, lucrează la o piesă (adică ea, disidenta realității), integrează recuzita, lumea îl aplaudă (adică responsabilii legali) iar apoi piesa se termină (dacă indicațiile au fost corecte și respectate) și ești liberă!

***□

Pasărea Huma a început să se miște, echipa medicală se așezase ca la teatru, pentru a privi spectacolul creat de ei, iar ea s-a simțit înghițită într-un vid de... liniște. O muzică difuză lumina atmosfera creată, în jur se vedeau măști plutind, într-o mișcare efemeră, ordonată și circulară. O mască se oprește în fața ei și își dezvăluie identitatea. Semăna cu ea, sau cu ceea ce-și mai amintea ea că era ea (în spital nu erau permise oglinzile, mulți le evitaseră în trecut deoarece ar fi fost o confruntare cu propriile greșeli care îi aduseseră aici), dar era altfel. Emană o încredere în sine, pe care nu-și amintea s-o fi avut vreodată, iar când a avut-o i-a fost rapid zdrobită de oameni răuvoitori, doar pentru că ea avea alte principii valorice pe care se baza și care în societatea actuală deveniseră diluate sau chiar îndepărtate de interese secundare, orientate înspre egoismul personal și satisfacerea nevoilor proprii, cu orice preț.

Curiozitatea i-a fost provocată, voia să știe ce ai putea simți atunci când ți-ai pune o astfel de mască, masca încrederii absolute și fără echivoc în tine și în ceea ce reprezintă tu ca individ și ca un constituent al unui mecanism bine consolidat, care aduce bunăstarea întregului. Își apropie timidă figura pe care și-o uitase și se contopește cu masca. Peisajul psihedelic se schimbă și alunecă într-o sală de consiliu, unde se petrecea o scenă prin care trecuse deja și care o afectase major, de fapt era motivul pentru care și ajunsese aici. Singura diferență era că

acum avea masca. Și se simțea diferit. Se simțea puternică, mai puternică decât toți cei care erau adunați la masă și care aveau un singur scop mărunț, să împiedice promovarea ei în scaunul de CEO al companiei pe care o salvase de la faliment. Doar că acum, toți erau de partea ei, sorbindu-i cuvintele și înțelegându-le fără vreo urmă de dispreț, îndoială și reacții convulsive de reproșuri, ascunse sub fațada unor critici constructive orientate spre accelerarea dezvoltării personale. Un sunet de oud tulbură toată această scenă și ea realizează că oamenii înguști vor încerca întotdeauna să obstrucționeze realitatea pură doar pentru că aceasta nu răsplătește întotdeauna calitatea. Dar dacă stăpânești... măștile, poți supraviețui și poți să psihanalizezi slăbiciunile oponentului tău, iar apoi să le domini într-o încercare de a arăta că secole noi nu înseamnă neapărat și valori noi, care se doresc mai bune decât cele trecute, prin prisma mercantilității derivate din schimbarea timpului. Iar măștile, măștile erau altcineva cu personalitatea suprapusă peste a ei, în diferite ipostaze și trăiri pe care nu știa că le ascunde doar de teamă că îi depășeau puterea de control. Era momentul să și le fixeze pe chip cu mândrie, deoarece erau chiar ea, așa cum se visase întotdeauna să fie. Nu era o realitate virtuală, care să o înconjoare protejând-o de realitatea prea dură. Era realitatea pură, realitatea ei, disimulată în ceva artificial, doar pentru a o face să înțeleagă, să vadă. Și nu avea de gând să trăiască într-o capsulă care să repete iar și iar aceleași scene uzate la nesfârșit, în care falsul să joace roluri de ea închipuite. Era timpul să se întoarcă. De fapt, ea nu a fost niciodată aici, totul se petrecuse într-un vis pe care creierul i-l punea la dispoziție pe simulator...

„Succes! Succes!” se auzea în juru-i. În timp ce murmură împăcată: „Am rostit doar Primul Cuvânt”.

AUTOR: Dora Mariș

SURSA:
[Revista de Povestiri](#)